

ת"פ 56997/05/15 - יצחק טל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 56997-05-15 מדינת ישראל נ' טל ואח'

בפני	כבוד השופט עמית פרייז
המבקש/ נאשם 1	יצחק טל
ע"י עו"ד אלינור טל	
נגד	
המשיבה/המאשימה	מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות נתניה

החלטה בעניינו של נאשם 1

לפני בקשה לביטול כתב אישום מחמת טענות מקדמיות וטענות נוספות, מטעם נאשם 1.

כנגד נאשם 1 ונאשם 2 הוגש כתב אישום, במסגרתו יוחסה לנאשם 1 עבירה של הפרעה לשוטר. לנאשם 2 יוחסו, מלבד העבירה של הפרעה לשוטר גם עבירות נוספות: איומים, העלבת עובד ציבור ותקיפה סתם.

על פי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 17/8/13 בשעה 17:30 לערך, הגיעו שני הנאשמים לחניון בחוף מכמורת, בעודם תחת השפעת אלכוהול, על מנת לשחרר את רכבו של נאשם 1 שנגרר למקום. עם זאת כבר כעת יצוין כי בתגובת המאשימה לבקשה הובהר כי הטענה להשפעת אלכוהול מיוחסת לנאשם 2 בלבד, ועל כן **בעניין זה הריני מורה על תיקון כתב האישום.**

על פי הנטען, באותן הנסיבות החל ויכוח בין נאשם 1 לשוטר ארקדי שנכח במקום. בהמשך נאשם 2 קילל את השוטר ארקדי תוך כדי שהניף כלפיו את ידו. באותן הנסיבות תקף נאשם 2 את הפקידה במשרד שבחניון באופן שהכניס את ידו דרך סורג החלון וסטר לה על פניה. במקביל נאשם 1 תפס את יד ימינו וכתף שמאל של השוטר ארקדי ודחף אותו. נאשם 2 המשיך לגדף את השוטר ארקדי. בהמשך, כאשר הגיע שוטר נוסף לעכו העליב אותו ואיים עליו.

נאשם 1 מעלה בבקשתו כמה טענות: 1. טענה מקדמית - עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה. 2. כתב האישום מנוסח בצורה לקונית ומגמתית ובניגוד להנחיה 1.3 להנחיות פרקליט המדינה 3. הגנה מן הצדק. 4. טענות כנגד התנהלות השוטר ארקדי באירוע. 5. אי מתן זכות היועצות. 6. טענה כנגד חוקיות העיכוב. 6. טענות כנגד התנהלות החוקר. 7. שיהיו בהגשת כתב האישום. 8. אי מתן זכות שימוע. 9. סייגים שונים לאחרית פלילית- הגנת הצורך, הצידוק, וזוטי דברים.

עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה

נאשם 1 טוען כי העובדות המיוחסות לו בכתב האישום אינן מבססות את העבירה. תמציתה של טענה זו היא, כי גם אם הנאשם יודה בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, לא יהיה בכך בסיס נאות להרשיעו בעבירה המיוחסת לו. במקרה כזה לא יהיה טעם בקיומו של הדיון על פי אותו כתב אישום, מפני שהתביעה "מוגבלת" להוכחת העובדות המפורטות בו בלבד (יעקב קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני כרך א', עמ' 1293, מהדורה מעודכנת תשס"ט, 2009). לאור האמור, יש לבחון האם העובדות, כפי שהן מופיעות בכתב האישום, מבססות את העבירה המיוחסת - הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

סעיף 275 לחוק העונשין, שעניינו הפרעה לשוטר במילוי תפקידו קובע כדלקמן:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים".

מדובר בעבירה התנהגותית הדורשת יסוד נפשי של "כוונה מיוחדת", "להפריע" או "להכשיל" שוטר בעודו ממלא את תפקידו כחוק. סעיף 275 דורש קיומו של "מעשה", מכל סוג שהוא, אשר תהא בו "מסוגלות אובייקטיבית" להפריע לשוטר במילוי תפקידו (יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק שלישי, עמ' 1660-1657, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006).

בעניינו ההתנהגות המיוחסת לנאשם 1 בכתב האישום היא תפיסת ידו וכתפו של שוטר, ובעת שנאשם 2 קילל את השוטר ותקף עובדת במקום. כדי שהתנהגות זו תבסס את עבירת ההפרעה לשוטר המיוחסת לנאשם, בהקשר של המסוגלות האובייקטיבית לעיל, יש להידרש לשאלה מה היה בדיוק תפקידו של שוטר זה במקום. כתב האישום לא מתייחס לכך.

בד בבד אין בפגם זה בכדי להביא מיניה וביה לביטול כתב האישום, אלא שיש לתת לתביעה הזדמנות לתקן את כתב האישום באופן שעשוי להשלים את החסר לעיל, או בכל דרך אחרת שתביא להתאמה בין המסכת העובדתית שתיוחס לנאשם לבין העבירה שתיוחס לו. **על התביעה לעשות כן עד 17/11/16**, שאם לא כן לא יהיה מנוס מלקבל את הטענה כי ביחס לנאשם 1 עובדות כתב האישום אינן מבססות את העבירה המיוחסת לו.

אופן ניסוח כתב האישום

לטענת הנאשם כתב האישום מנוסח בצורה לקונית ומגמתית. בכפוף לאמור ביחס לטענה הקודמת, מעין בכתב האישום, נראה כי כתב האישום מנוסח בצורה ברורה, ניתן להבין ממנו את השתלשלות העניינים הכללית, ואת העובדות המיוחסות לנאשם בפרט. הטענה כי כתב האישום "מסתיר את האמת העובדתית כפי שמופיעה היא בראיות", ראויה להתברר בהליך שמיעת ראיות. זאת הן בהיבט של בירור אמיתות העובדות הנטען בכתב האישום, והן בהיבט של ביסוס

עובדות נוספות שאירעו לטענת הנאשם.

הגנה מן הצדק

הנאשם העלה טיעונים, לפיהם, לשיטתו, יש לבטל נגדו את כתב האישום. הנאשם טוען כי הוא אדם נורמטיבי, נשוי לעורכת דין, אשר אינו פועל באלימות. לטענת הנאשם, קיים חשש כי הרשעה תפגע בפרנסת משפחתו, לרבות בהתקדמות אשת הנאשם בעולם המשפט, בראייה החינוכית של בנו בעתידו המקצועי של הבן ועוד.

בטיעונים אלו שהעלה הנאשם אין בכדי להצדיק את ביטול כתב האישום נגדו, אלא שהם מתאימים לשלב הטיעונים לעונש, ככל שהתיק יגיע לשלב זה.

טענות כנגד התנהלות השוטר ארקדי באירוע, אי מתן זכות היועצות וטענות כנגד התנהלות החוקר

בנוסף הנאשם העלה טיעונים כנגד התנהלות השוטר ארקדי באירוע. לטענתו, בתחילת האירוע ארקדי היה ללא מדים, איים וקילל את הנאשמים ואף תפס את הנאשם ביד ובכתף, הכאיב לו, ואמר לנאשם כי הוא תוקף אותו, וזאת בכוונה "לתפור לו תיק".

עוד טוען הנאשם כי סיפר את הדברים בחקירה וביקש כי תוגש תלונה במח"ש אך לא נעשה דבר. המאשימה בתגובתה, טוענת כי חומר החקירה הועבר למח"ש, אולם בשל זניחת התלונה מצד הנאשמים התיק נסגר. הנאשם בתשובתו לתגובת המאשימה טוען כי מח"ש כלל לא פנו אליו וכי אישור השפיטה ממח"ש אינו מצוי בחומר החקירה, מה שלטענתו מנע ממנו להגיש ערר בהתאם לסעיף 64 לחסד"פ.

מעבר לכך הנאשם העלה טיעונים נוספים בדבר אי מתן זכות היועצות, איום על ידי החוקר, טיעונים כנגד חוקיות העיכוב, אי חקירת עדים רלוונטיים, ואי לקיחת תיעוד ממצלמת האבטחה במקום.

באשר לטיעונים בדבר התנהלות השוטר ארקדי באירוע עצמו, כמו גם הטיעונים בדבר התנהלות החוקר לרבות אי מתן זכות היועצות, וכן טענות בדבר מחדלי חקירה וכן סוגיות העיכוב, ושחרור הנאשם מתחנת המשטרה בתנאים מגבילים (סוגיה אשר אינה קשורה ישירות לאירוע עצמו), מקומם להתברר לאחר שמיעת הראיות. זאת הן בהקשר של בירור עובדתי של האירוע עצמו, והן בהקשר של בירור הפגמים הנטענים בהתנהלות המשטרה על גורמיה.

באשר לטענה בדבר סגירת תיק מח"ש, לא ניתן להכריע בסוגיית התנהלות מח"ש מול הנאשם. אולם יצוין כי התביעה עצמה פעלה כיאות עת המתינה לקבלת אישור מח"ש להגשת כתב האישום והגישה את כתב האישום רק לאחר קבלת האישור. בכך על פניו קיימה את הנחיות פרקליטות המדינה לעניין כפל חקירה של אירוע, שתכליתן הגשת כתב האישום רק לאחר שהסתיימו כלל הליכי החקירה הרלבנטים לאירוע. אדרבא, כאשר על פי הפסיקה סטיה מהנחיות פנימיות של

התביעה אינה מצדיקה את התערבות בית המשפט, לרבות על דרך ביטול כתב האישום, אלא לכל היותר במקרים חריגים.

שיהוי בהגשת כתב האישום

הנאשם טוען לשיהוי בהגשת כתב האישום. נטען כי הגשת כתב האישום כשנתיים לאחר ביצוע העבירה, גרמה עיוות דין ועיניו דין לנאשם, וכן גורמת לו נזק ראייתי הבא לידי ביטוי בקושי באיתור מסמכים ועדים רלוונטיים.

המאשימה, בתגובתה פירטה את השתלשלות העניינים בנוגע להגשת כתב האישום. בהתאם לאמור בתגובה, התיק נפתח במועד האירוע (אוגוסט 2013), ולאחר ביצוע פעולות חקירה שונות התיק הועבר לשלוחת התביעות ביום 29/3/15. כתב האישום הוגש ביום 21/5/15 לאחר שהתקבל אישור מח"ש להגשת כתב האישום.

בין מועד האירוע לבין המועד להגשת כתב האישום חלפה תקופה לא קצרה, בהתחשב בעובדה כי על פניו אין מדובר בתיק מורכב מבחינה ראייתית, ולכן לא ברור מדוע שהה התיק תקופה ארוכה יחסית בחקירות. יחד עם זאת, לא ניתן לומר כי מדובר בשיהוי קיצוני המצדיק את ביטול כתב האישום בגינו. לא מדובר בשיהוי שמתקרב לתקופת ההתיישנות (עסקינן בעוון, ועל כן מדובר בחמש שנים), אלא עומד על פחות מחצי ממנה. בנוסף, לא מדובר על נאשם ששינה מצבו לרעה בעקבות השיהוי, כאשר בכל הכבוד, משהיה מודע לחקירה מתחילתה, קשה לי לראות איך שנתיים של שיהוי הביאו לכך שנגרם לו נזק ראייתי. מעבר לכך, דווקא ההקפדה על ההנחיה לעיל בדבר המתנה לאישור מח"ש להגשת כתב האישום תרמה לחלק מהשיהוי. ולבסוף, לא מדובר בעבירה שהאינטרס הציבורי בבירורה הינו פחות באופן ששיהוי מצדיק ביטולו.

היעדר שימוע

באשר לטענה כי התביעה לא יזמה הליך שימוע לנאשם, או לא ידעה אותו על כך כי יוכל לבקש שימוע, הרי שבהיעדר חובה על פי חוק לקיום הליך שימוע בעבירות עוון, התנהלות התביעה בעניין הייתה תקינה לחלוטין. יתר על כן, אף במקרה של עבירת פשע, גם אז, על פי הפסיקה, לא כל אי הקפדה על דיני השימוע מביאה לביטול כתב האישום, וניתן לרפא הפגם בשימוע שלאחר הגשת כתב האישום.

סייגים לאחריות פלילית

הנאשם העלה סייגים לאחריות פלילית: הגנת הצורך, הגנת הצידוק וזוטי דברים. דא עקא שלבירור קיומם של הסייגים הנ"ל יש להידרש לאחר שמיעת הראיות, כאשר ביחס לטענת זוטי הדברים לא ניתן לומר כי היא עולה מכתב האישום, נוכח מהות העבירה המיוחסת לנאשם, בוודאי בנסיבותיה הנטענות הכוללות מגע פיזי עם השוטר.

סוף דבר

לאור כל המפורט לעיל, הבקשה לביטול כתב האישום נדחית. בד בבד הריני מורה על תיקונו בהיבט השפעת האלכוהול, ומאפשר לתביעה לתקנו בכדי שהעובדות יבססו עבירה, הכל כמפורט לעיל.

ניתנה בהעדר הצדדים, בלשכה. שימוע יתבצע במועד הדיון - 3/11/16.